

Vraag nr. 30
van 26 oktober 1998
van de heer LUDO SANNEN

Onderwijspersoneel – Vervoerskosten

Op 22 juli 1993 besliste de Vlaamse regering over de voorwaarden waaronder de vervoerskosten van personeelsleden in het onderwijs kunnen worden terugbetaald. Dit als concrete operationalisering van het akkoord dat tussen de Vlaamse executieve en de vakorganisaties intersectorieel werd besloten op 13 juni 1991 en dat bepaalde dat het plafond van de bezoldigingsgrens werd opgeheven voor de tegemoetkoming in de prijs van het gemeenschappelijk openbaar vervoer.

Uit het besluit van 22 juli 1993 blijkt echter dat de praktische modaliteiten, allicht gebaseerd op afspraken in andere openbare diensten, weinig efficiënt zijn voor het onderwijzend personeel.

Zo voorziet het besluit alleen in de terugbetaling van de helft van de abonnementskosten. Een abonnement rendeert maar als de werknemer dagelijks dezelfde rit doet. Heel wat leerkrachten geven echter les op verschillende standplaatsen en maken geen gebruik van abonnementen, maar van andere voordeelformules (meerrittenkaarten, halveprijskaarten van de NMBS) die goedkoper zijn als men niet dagelijks dezelfde rit aflegt.

Het besluit van 22 juli 1993 verplicht tot het nemen van een abonnement, wat voor leerkrachten meestal veel minder opbrengt dan de helft van hun reële vervoerskosten en voor de overheid alleszins veel duurder is. Het nemen van een abonnement, zeker voor leerkrachten die op verschillende scholen en in verschillende steden en gemeenten les geven, is dan ook niet altijd even relevant.

De voormalige minister van Onderwijs Luc Van den Bossche heeft in zijn antwoord op schriftelijke vraag nr. 184 van 29 september 1994 van mevrouw Mieke Vogels gesteld dat, na de bekrachtiging van onderwijsdecreet VI, het besluit van de Vlaamse regering van 22 juli 1993 ten gronde zou worden aangepast rekening houdend met de eigen toestanden in het onderwijs (*Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 2 van 7 november 1994, blz. 84 – red.*).

Voorzover ik ben geïnformeerd, is deze aanpassing er nog steeds niet.

1. Waarom werd het besluit van 22 juli 1993 nog niet aangepast aan de specifieke situatie in het onderwijs ?
2. Heeft de minister reeds initiatieven genomen

om alsnog een aanpassing te doen van het besluit in het onderwijs ?

Antwoord

Met de invoering van de treinkaart voor deeltijds werkenden Railflex, die ook geldt voor de personeelsleden van het onderwijs, is in belangrijke mate tegemoetgekomen aan de problemen inzake vervoerskosten voor personeelsleden van het onderwijs (cf. het antwoord op schriftelijke vraag nr. 187 van 6 juni 1996 van Michel Doomst, Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 15 van 10 juni 1996, blz. 770 en het antwoord op schriftelijke vraag nr. 228 van 2 augustus 1996, van de Vlaamse volksvertegenwoordiger, Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 18 van 20 september 1996, blz. 1010).

Hoewel een wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 22 juli 1993 betreffende de tegemoetkoming van de werkgevers in de onderwijssector in de vervoerskosten van hun personeelsleden, niet behoort tot de prioriteiten inzake onderwijs, heb ik toch mijn administratie opdracht gegeven de wijzigingen te onderzoeken die door het koninklijk besluit van 2 juni 1998, bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 11 juni 1998, werden aangebracht aan het bestaande stelsel voor de federale ministeries. Artikel 10 van dit besluit heeft het koninklijk besluit van 18 november 1991 opgeheven waarop werd gesteund voor het opstellen van het besluit van de Vlaamse regering van 22 juli 1993.